

гръцки преводи отъ френски (Декартъ „За методата“, Бернарденъ де С. Пиеръ „Павелъ и Виргиния“), критически изследвания върху Аристотеля и Лонгуса и пр. Въ Парижъ той поддържа връзки съ Ал. Екзарха, комуто, изглежда, е помагалъ при френската редакция на мемоаритѣ му до великитѣ сили по българския въпросъ, но безъ да е изрично изтъкнато това. Дружи и съ полскитѣ емигранти, на чиято русофобска политика е съчувствувалъ. И ползувалъ се е съ името на „единъ отъ най-възвишенитѣ и най-развити умове на наше време“, както казва другарьтъ му д-ръ Mussy при погребението му. Такъвъ прехваленъ елинистъ и хуманистъ-космополитъ би могълъ да стане и нашиятъ Селимински, ако бѣше вземалъ по-слабо участие въ българскитѣ културни и национални борби и се владѣше само въ гръцки исторически или филологически занятия. Селимински знае, може-би, нѣщо и за другъ парижки българинъ, Панайотъ Добриядисъ (братъ на сливенеца Ив. Добровски), който, откакъ училъ въ Букурещъ и Женева, запрѣлъ се въ френската столица като сътрудникъ на известния издателъ Firmin Didot за гръцкитѣ му книги, а по-късно, като гръцки учителъ въ Смирна и Сиро, забравилъ съвсемъ България. Тъкмо защото този родъ учени ренегати не споменували нищо за страната и народа си, Селимински ще бжде мъчително засегнатъ презъ 1844 г. въ Флоренция, когато види удивлението на единъ професоръ, че новодошлиятъ лѣкаръ не билъ гркъкъ, а българинъ. „Този професоръ, забелязва съ огорчение нашиятъ патриотъ, не знаеше, че въ Турция живѣе народъ, който се именува българя“.

Ако вѣрваме на сливенеца Сава Доброплодни, въ Парижъ Селимински преживѣва една интересна история, разказвана на самия Доброплодни отъ Александъръ Екзарха. Екзархъ, именно, се срѣщалъ тукъ често съ д-ръ Берона и д-ръ Пиколо, и последниятъ, който въ предговора си къмъ гръцкия преводъ на „Павелъ и Виргиния“ се показвалъ чистъ гркъкъ, му се открилъ веднажъ „като патриотъ търновски българинъ“. Пристигналъ между това и д-ръ Селимински. Ония тримата, Екзархъ, Беронъ и Пиколо, като обсъждали разни планове, за да спечелятъ нѣщо българитѣ въ Цариградъ по черковния въпросъ, възприели идеята на Екзарха